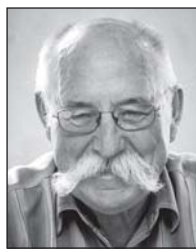

Gerencsér Attila (1949–2017)

A kaszói vándorgyűlésen, amikor megrendülten emlékeztünk az utóbbi év során elhunyt kollégáinkra, szomorúan hallgattuk mi, az 1973-ban valetált erdőmérnökök, hogy újabb három társunk

távozott közülünk: Marth Ferenc és Sasics Szvetozár után Gerencsér Attila is, aki május 13-án reggel tragikus hirtelenséggel hunyt el.

Attila 1949. január 29-én született négygyermekes katolikus család ikerpárjának fiútagjaként Zalacsányban. Kiegyensúlyozott, szeretetteljes családi környezetben nevelkedett a zalai dombok között. Az erdész nagypapa és édesapa révén már ekkor közeli kapcsolatba került a természettel. Később Keszthelyre költözött a család, ahol Attila iskoláit végezte. A Vajda János Gimnáziumban éppen 50 éve érettségizett. A természet iránti érdeklődését mutatja, hogy a biológia-szakkör aktív tagjaként egy tanulmányt készített a badacsonyi Folly Arborétumról, ahol megtalálható a mérsékelt égövi fajok közül 130 fenyőfaj, 20 lomblevelű faj, 20-30 örökzöld és lombhullató cserje. Egyértelmű volt számára, hogy felsőfokú tanulmányait a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán folytatja.

A mi évfolyamunk 1968 szeptemberében iratkozott be az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára. Nagy kezdőlétszámú évfolyam voltunk négy tanulócsoporttal. Mi Attilával a második csoportba kerültünk, s együtt küzdöttük végig az öt egyetemi évet. Szerény, halk szavú, főleg a műszaki tárgyakban kiemelkedő tehetségű évfolyamtársat ismertünk meg benne. Lelkesen részt vett a selmeci hagyományok ápolásában a csoport-összejöveteleken és a rendszeresen megtartott szakestélyeken. Tisztelte Rózsai Rezső firmáját, követte tanácsait és utasításait.

És ott volt Attila az ötvenes években tiltott erdészhallgatói egyenruha, a walden újjászületésénél is. Ő volt az egyik kezdeményező, s nagy örömmel tapasztalta, hogy a walden-mozgalomban eggyé vált az évfolyamunk. De megmozdult az akkori diákság is, aminek eredményeként százával készült el az új walden, mert az egyetemi ifjúság már ebbe a tradicionális selmeci erdészakadémista ruhába öltözve vett részt az 1971-ben rendezett Vadászati Világkiállítás lebonyolításában.

Az egyetemen különös figyelmet fordított a geodéziai ismeretekre. Tudományos diákköri dolgozatot készített Héjji Botonddal közösen. Bezzegh professzor úr vezetésével egy balatonboglári erdősáv fotogrammetriai elemzését végezték el, amely munkájukért az Országos Tudományos Diákköri Konferencián különdíjat kaptak. Professzora iránti tiszteletét és szeretetét mutatja, hogy ő gondozta sírját a keszthelyi temetőben.

Attila szervezte a harmadéves nyári gyakorlatunkat, amelynek során Viharos Zsolt firmánk vezetésével néhányan erdészeti feltáró utat terveztünk a németbányai bükkösökben.

Aztán jött a mi balekoktatásunk, majd jöttek negyed-ötöd éves firmakorunk eseményei: ballagási felvonulások, karneválok, felejthetetlen tanulmányutak, szalamanderzés, valétálás, bálók és persze súlyos kolokviumok, diplomatervezés és államvizsga. És elrepült az öt év. Emlékké váltak az egyetemi évek.

Attila még az egyetemen ismerkedett meg Zambó Máriával, aki két évvel utánunk végzett a Faipari Mérnöki Karon. Míg Attila a Balaton partján, Keszthelyen nőtt fel, Mária a Fertő mentéről, Hegykőről származott, szintén négygyermekes családból. 1974-ben összekötötték az életüket. Házasságukból két gyermek született: 1976-ban Gergő és 1978-ban Anca. Attila nagyon büszke volt gyermekeire. Örült az elért eredményeiknek mind a sportban, mind a tanulásban, és később életútjuk alakulásában.

Papaónak, ahogy három kislányunokája elnevezte, nagyon mély és bensőséges kapcsolata volt unokáival, akiket barkácsszenvédelemből fakadóan művészi szintű fajtékkel lepelt meg.

Attila szakmai életútja a Balaton-felvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Devcseri erdészeténél kezdődött. Itt műszaki vezetőként dolgozott. Ez alatt az idő alatt – napi munkája mellett – tervezte többek között a zánkai úttörőtábor fásítását, parkosítását, amelyért miniszteri kitüntetést kapott. Megépítették a diplomatervezésben megtervezett utat a Keszthelyi-hegységben. Posztgraduális képzés keretében gazdasági szakmérnöki diplomát is szerzett.

Majd a keszthelyi műszaki erdészetenél dolgozott, ahol több nagyobb beruházás kivitelezését vezette. Részt vett a Kisbalatonban a Kányavári-szigeten létesült építmények létrehozásában.

A rendszerváltozás után is főleg műszaki területen dolgozott. Részt vett parkosítá-

sokban, falvak csatorna- és gázhálózatának kiépítését irányította szinte az egész Balaton-felvidéken. Vadászházak felújítása, vasúti átjárók, utak, utcák aszfaltozása, víz-elvezető árkok, erdei feltáróutak, bánya-rekultivációk sok esetben az ő tervezésében létesültek, és kivitelezésük is az ő irányításában történt. Vezetése alatt újították fel a keszthelyi városi strand legjellegzetesebb épületét, az 1864-ben épült szigetfürdőt. A Balaton partján egyedülálló módon kórház stílusban felújított épület 2007-ben nyerte el ismét méltó formáját. A létesítmény funkciójában is illeszkedik a strandhoz, amelyet a 21. századi igényeknek megfelelően a legmodernebb technikai és építészeti megoldásokkal alakítottak ki.

Attila mindig közösségi ember volt szerény és csendes természete ellenére. Ő hívta össze évfolyamunkon az első csoporttalálkozót a Fácánosban a végzés utáni első évben, amely találkozókból aztán rendszer lett. Ő szervezte meg az érettségi jubileumi összejöveteleket, a mostani ötvenediket is, de részt venni már sajnos nem tudott rajta.

Az erdészet mellett nagy szerelme a vitorlázás volt. Mindkét gyermeke aktív sportolója a vitorlasegyesületnek, hazai és nemzetközi versenyek győztesei. Még a mostani, legutóbbi vitorlásversenyt is ő szervezte meg, amelyen bíróként vett volna részt.

Szerette a természetet, a Bakonyt és a Balaton környékét úgy ismerte, mint a tenyerét, boldogan szervezett kirándulásokat a családnak, ismerősöknek.

Mindig mindenkinek segített, empátiával fordult az idősek, elesettek felé, látogatta őket, elintézte nekik mindent, amit kértek.

Ilyen volt ő. S most mi, akik még itt maradtunk, búcsúzunk tőle. Én is búcsúzom az alábbi vers részletével: „Ha emlegettek: köztetek leszek. Ha imádkoztok: veletek vagyok. Ha rám gondoltok, mosolyogjatok. Emlémem így áldás lesz rajtatok.”

Attila barátunk! A jó Isten nyugtasson! Utolsó jó szerencsét!

Dr. Kárpáti László

